

РЕШЕНИЕ

№ 22045

гр. София, 01.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 30.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **1497** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за Министерството на вътрешните работи.

С жалба, вх. № 3439/26.01.2024 г. адвокат В. С., като пълномощник на П. А. В. е оспорил ЗАПОВЕД № 513з-183/10.01.2024 г., издадена от директора на Столична дирекция на Министерство на вътрешните работи, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение на длъжността „старши полицаи“ в 02 Група на 03 Сектор, Отдел „Специализирани полицейски сили“ в същата дирекция.

В съдебните заседания оспорващият е представляван от упълномощения адвокат, които: поддържа жалбата; ангажира писмени (изискани от ответника) и гласни доказателства (показания на двама свидетели); претендира възстановяване на разноски за водене на делото, съгласно списък; представена е и писмена защита.

Заповед № 513з-183/10.01.2024 г. се оспорва с жалбата на основанията, по смисъла на чл. 146, т.т. 2, 3, 4, 5 АПК, като се твърди, че: не отговаря на изискванията за форма (чл. 210, ал. 1 ЗМВР); не е извършено дисциплинарно нарушение и не е изяснена правилно фактическата обстановка, а дисциплинарното обвинение не е доказано; допуснати са съществени нарушения на установените със специалния закон процесуални правила; заповедта не съответства на целта на Закона.

Ответникът, чрез юрисконсулт: оспорва жалбата, считайки заповедта за правилна и законосъобразна; представя писмени доказателства; желае юрисконсултско

възнаграждение и възразява за прекомерност на адвокатското; представени са и писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализ на доказателствата, приобщени по делото без оспорване от страните приема за установени следните факти и обстоятелства.

Жалбоподателят П. А. В. е заемал в СДВР - МВР по служебно правоотношение длъжността „старши полицаи“ в 02 Група на 03 Сектор, Отдел „Специализирани полицейски сили“. На 16.11.2023 г. в това си качество, въз основа на Ежедневна ведомост, рег. № 464р-17921/31.10.2023 г. и план-разстановка, рег. № 513р-112946/15.11.2023 г. (л. 279 от делото) участвал заедно със свои колеги в охраната на обществения ред преди, по време и след провеждането на футболната среща между отборите на България и У., както и охрана на заявения граждански протест, с искания за оставка на президента на Български футболен съюз и свикване на конгрес. Сборният пункт на полицейските служители бил мястото на протестното събитие – [населено място], на [улица], между [улица] и [улица]. След деня на протестите в Интернет-пространството били публикувани видеоклипове на заснети стълкновения между полицаи и протестиращи, с употребена физическа сила и помощни средства от страна на полицейски служители. Със заповед от 17.11.2023 г. директорът на СДВР разпоредил извършване на предварителна проверка, в хода на която са прегледани видеозаписи. Данните от проверката са обобщени с докладна записка № 513р-121983/06.12.2023 г. (л. 143), съдържаща анализ на записите и данни за това, че: „на 16.11.2023 г. в [населено място], пред заведение „Гироленд“, на [улица], срещу градинката на храм „С. С.“ полицаи П. А. В. е упражнил физическо насилие, изразяващо се в нанасяне на удар с ръка в областта на главата на едно от задържаните лица, изведени от заведението; полицейският служител нанася множество удари с палка и с крак на лице, паднало на земята в заведение, намиращо се до Спортната палата, на [улица]- „Бар 75“. Докладната записка дала повод на директора на СДВР да образува дисциплинарно производство срещу полицаи П. А. В., със заповед от 11.12.2023 г. (л. 59) и да определи състава на разследващата комисия. Комисията провела разследване, за резултатите от което изготвила Обобщена справка от 04.01.2024 г. (л. 101) и Становище от 09.01.2024 г. (л. 62), с предложение до директора на СДВР да наложи на полицаи П. А. В. дисциплинарно наказание „уволнение“.

Фактичката обстановка, установена по време на дисциплинарното производство и възприета от дисциплинарнонаказващия орган е изследвана и проверена с извършване на следните процесуални действия.

Изготвена е от експерти в Отдел „Експертно-криминалистическа дейност“ – СДВР Експертна справка № 40- Ф/2023, от 05.12.2023 г. (л. 171) с обект на изследване оптичен носител (DVD), съдържащ пет папки с файлове, индивидуализирани като: видеозаписи от 6 камери; 16 снимки и 69 документни файла. Прието е от експерта, че: „полицейският служител с черна шапка, физически здрав, непълен, облечен с черна полицейска униформа и тактическо оборудване, с надпис „Полиция“ на гърба и на горната част на гърдите в дясно и с два карабинера от сив метал отред на тялото, в областта на гърдите, с черни ръкавици държащ черна каска в ръка може да бъде един от следните служители-младши инспектор А. А. С., младши инспектор С. Р. В., младши инспектор И. Н. И., младши (инспектор П. А. В. и младши инспектор Б. А. В.“. Позовавайки се на експертната справка дисциплинарната комисия установила и

заклучила, че: „младши инспектор А. С. не е участвал в изградените по [улица]и [улица]полицейски кордони; младши инспектор С. Р. В. е ползвал полагаем отпуск и не е участвал в охраната на мероприятиято; младши експерт Й. Д. е стоял срещу трамвая, вляво от релсовия път, а до него вдясно на релсовия път е заснет полицейски служител с черна шапка, физически здрав, непълен, облечен с черна полицейска униформа и тактическо оборудване, с надпис „Полиция“ на гърба и на горната част на гърдите в дясно, с два карабинера от сив метал отпред на тялото в областта на гърдите, с черни ръкавици, държащ черна каска в ръка, за който е видимо, че е значително по-висок от младши експерт Д.; понеже младши експерт Й. Д. е висок 182 см., младши инспектор И. И. е висок 183 см., младши инспектор Б. В. е висок 185 см., а младши инспектор П. А. В. е висок 190 см.“ е направен извод, че „младши инспектор П. А. В., който е висок 190 отговаря на описанието на полицейския служител, за когото от видеозаписите са налице данни за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина“. Видеозаписите били прегледани и от служители на 03 сектор при ОСПС, за които е установено, че са били ангажирани в охраната на обществения ред, на 16.11.2023 г. Служителите дали писмени сведения, че разпознават на кадрите полицаи П. Г., А. Г., Й. Д., А. С., младши инспектор П. Б., Р. Р., П. В. и К. Ш.. Само полицай И. Г. Г. се ангажирал да твърди конкретно, че на стоп кадър в 17:11:13 ч. разпознава: полицаи А. Г., зад него Н. Т., Й. Д., зад Д. - П. Б., зад нея на пътното платно себе си и Р. Р., а до него в дясно на кадъра до тротоара са П. В. и К. Ш.. Изготвена е и последваща експертна справка № 1-Ф (л. 243), изх. № 513ек 6515/20.12.2023 г.. Експертът е изследвал три броя оптични носители на данни (DVD-R), за да отговори на поставената задача: „дали се наблюдава на записите униформен служител с тактическо оборудване, с надпис „Полиция“ на горната част на гърдите в дясно и с два карабинера от сив метал, отпред на тялото, в областта на гърдите, който е по-висок от средния ръст, да извършва неправомерни действия, свързани с употреба на физическа сила и помощни средства, спрямо граждани и задържани лица“. Заключение на експерта (л. 249 от делото), след изследване на „записи от единадесет стационарни камери (вътрешни и външни) и една видимо държана от ръка камера, заснети на 16.11.2023 г.“ е, че: „в част от записите се съдържат изображения на лице с полицейска униформа и тактическо оборудване с надпис „Полиция“ на горната част на гърдите в дясно и с два карабинера от сив/бял метал отпред на тялото, в областта на гърдите-Л1; видимо в част от кадрите в диск „Обект 3“, във файлове „videoplaybeck“ и „A05_20231116194200“ са заснети действия на Л-1, в които видимо употребява физическа сила и помощни средства (полицейска палка) спрямо граждани и задържани лица“. В обстоятелствената си част тази експертна справка съдържа подробни описания на видеозаписите.

Директорът на СДВР, като се позовал на описаните по – горе материали възприел изцяло същите, приемайки, че (цитати от процесната заповед): „от извършеното разследване (снети сведения, експертни справки и другите събрани в хода на дисциплинарното производство материали) по безспорен начин е установено, че полицай П. А. В. е извършил деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата, както следва: на 16.11.2023 г. в [населено място], пред заведение „Гироленд“ на [улица], срещу градинката „С. С.“ упражнил физическо насилие, изразяващо се в нанасяне на удар с ръка в областта на главата на едно от задържаните лица, изведени от заведението; нанася множество удари с палка и удар с крак на лице, паднало на земята

в заведението до спортната палата „Бар 75”, намиращо се на [улица]; в конкретния случай дисциплинарно- разследваният полицейски служител по време на изпълнението на служебните си задължения е използвал безспорно физическа сила и помощни средства, без това да е било необходимо, още повече това да е било абсолютно необходимо каквото е изискването на чл. 85, ал. 1 от ЗМВР; видно е, че лицето е повалено на земята, не оказва съпротива, а и на помощ се притичват достатъчен брой служители на МВР, които евентуално биха взели отношение; водещ принцип при осъществяване дейността на МВР, съобразно чл. 3, ал. 1, т. 2 ЗМВР, е зачитане и гарантиране на правата и свободите на гражданите и тяхното достойнство; същевременно опазването на човешкото здраве, живот и достойнство е висш морален принцип и представлява ясен критерий при даване на оценка за конкретно човешко поведение; особено чувствителни са обществените реакции, когато нарушителите на тези принципи са служители с полицейски правомощия, призвани да защитават правата и свободите на гражданите, да предотвратяват и противодействат на обществено опасни деяния при стриктно спазване на закона“.

Последните цитати Съдът приема като част от мотивите на оспорената Заповед № 513з-183/10.01.2024 г. Формулирано е от ответника дисциплинарно обвинение (л. 46 от делото, на гърба, л. 47 от делото, на гърба) в смисъл, че (цитати): „с посочените действия П. В. виновно е нарушил етичните правила за поведение, разписани в Етичен кодекс за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи (цитирани са нормите на т.т. 15, 19, 20, 21 от Етичния кодекс), вменени му като задължение в чл. 150, ал. 2 от ЗМВР (държавните служители са длъжни да спазват правилата, определени в Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР“; „с действията си, изразяващи се в използване на физическа сила спрямо граждани без наличието на каквото и да е правно основание за това, които са в нарушение на етичните норми за поведение на държавните служители в МВР, и са уронващи престижа на институцията МВР, младши инспектор П. В. е извършил тежко нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 4 от ЗМВР „неспазване на правилата на етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР“, съставомерно по чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР „деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата”, за което се налага дисциплинарно наказание „уволнение“. В заповедта са възпроизведени текстовете на т.т. 15, 19, 20, 21, 31, 33 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, но не е посочено изрично, дали вменените деяния на полицай П. В. са станали публично известни като извършени именно от него. Обсъдени са специално и възраженията на служителя, които са приети за „противоречащи на събраните по производството писмени доказателства и опит на служителя да се оневини за извършеното деяние“.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като взе предвид доказателствата и доводите на страните, приема от правна страна следното.

Жалбата е процесуално допустима.

Съдът дължи произнасяне относно това: 1. извършени ли са от П. А. В., в качеството му на държавен служител – полицай деяния, които да съответстват от обективна и от субективна страна на състава на дисциплинарното нарушение, за което е предявено дисциплинарното обвинение, съответно – доказани ли са от страна на ответника обвиненията; 2. проведеното дисциплинарно производство и оспорваната заповед, съобразени ли са с регламентираните в ЗМВР (чл.чл. 194, 195, 196, 203, ал. 1, т. 13,

204, 205, 206, 207, 210) и в Инструкция № 8121з-877/06.07.2021 г. за дисциплината и дисциплинарната практика в Министерството на вътрешните работи, издадена от министъра.

Защитата на жалбоподателя не оспорва, а това се установява и от всички доказателства, че: за времето от 08.00 часа на 16.11.2023 г., до 02.00 часа на 17.11.2023 г. П. А. В., като полицаи в 02 Група на 03 Сектор, Отдел „Специализирани полицейски сили“ – СДВР е осъществявал полицейски функции, свързани с охрана на обществения ред в [населено място], по време и след провеждането на футболната среща между отборите на България и У., както и охрана на заявения граждански протест, с искания за оставка на президента на Български футболен съюз и свикване на конгрес; сборният пункт на полицейските служители бил мястото на протестното събитие – [населено място], на [улица], между [улица]и [улица]; през този период от време между полицаи и отделни протестиращи граждани са възникнали стълкновения, като от страна на полицаите била употребена физическа сила и помощни средства, съответно били временно задържани неустановен брой лица. Отделни сцени от тези стълкновения били заснети, а видеоматериалите били публикувани в публичното пространство, поради което директорът на СДВР разпоредил извършване на предварителна проверка, в хода на която са прегледани и процесните видеозаписи. Иницирано е дисциплинарно производство (чл. 205, ал. 1 ЗМВР), за което жалбоподателят е бил уведомен и е реализирал правото си да участва, заедно с упълномощен адвокат (ал. 2 на чл. 205). Установява се от доказателствата, че това участие е било активно, като комисията е предоставила всички материали и доказателства. Обобщената справка от 04.01.2024 г. (л. 101), съдържаща данни за извършените процесуални действия за разследване и за констатациите на дисциплинарната комисия е надлежно съобщена на П. В. 05.01.2024 г. (л. 127). Становището от 09.01.2024 г. (л. 62), с което дисциплинарната комисия предлага на директора на СДВР да наложи на полицаи П. А. В. дисциплинарно наказание „уволнение“ е със съдържание, идентично с обобщената справка.

Съдът не приема възражението на адвоката – пълномощник, че липсата на изрично връчена покана за изпълнение процедурата по чл. 206, ал. 1 ЗМВР представлява съществено процесуално нарушение. Нарушенията на процесуални норми, регламентиращи административното производство за ангажиране на дисциплинарна отговорност биха били съществени тогава, когато са ограничили правото на защита по начин, пречатстващ категорично възможността служителят да е запознат с разследването и да организира защитата си. Разпоредбата на чл. 206, ал. 1 ЗМВР задължава „дисциплинарно наказващия орган, преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения, освен когато по зависещи от държавния служител причини той не може да бъде изслушан или да даде писмени обяснения“. Ответникът, въпреки изричните указания така и не представи специална покана по чл. 206, ал. 1 ЗМВР, но в оспорваната заповед (л. 50 – гръб и л. 51 от делото) изрично е заявил да се е запознал с Възражение вх. № 513000-1487/08.01.2024 г. (л. 96 от делото), за неоснователността на което е изложил нарочни мотиви (л. 50 – гръб). Възражение вх. № 513000-1487/08.01.2024 г. е подадено след запознаване на 05.01.2024 г. с Обобщената справка от 04.01.2024 г. (л. 101). За запознаването със справката П. В. е бил поканен (л. 128 от делото), като в

поканата изрично му е указана възможността, на основание чл. 207, ал. 10 ЗМВР да даде допълнителни писмени обяснения или възражения, „адресирани до директора на СДВР“. Възражение вх. № 513000-1487/08.01.2024 г. е адресирано до дисциплинарнонаказващия орган. След дата 05.01.2024 г., когато В. В. се е запознал с обобщената справка, към материалите от дисциплинарното производство не са събирани и прилагани други.

Несподелени от Съда са и твърденията на адвоката (т. 17 от писмената защита), че на 04.01.2024 г. директорът на СДВР „е одобрил налагането на наказанието“ преди жалбоподателят да се е запознал с обобщената справка, което (каза се) се е случило на 05.01.2024 г. Резолюцията от 04.01.2024 г. „Да“ е поставена върху обобщената справка, но резолюция „Съгласен!“ директорът на СДВР е поставил на 09.01.2024 г., върху становището на дисциплинарния съвет (л. 62). Дисциплинарнонаказващият орган се е съобразил изцяло със задължението си, преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения. Съдът не приема и твърдението по т. 18 от писмената защита за заявено с Възражение вх. № 513000-1487/08.01.2024 г. „искане за събиране на доказателства“. Във възражението липса такова изрично и ясно дефинирано искане, като само се излагат доводи за недоказаност на дисциплинарното обвинение и на заключенията на комисията.

Жалбата е основателна, макар и не на всички, сочени от адвоката основания.

Съдът приема, въз основа на доказателствата (вкл. тези по см. чл. 171, ал. 1, изр. първо АПК), че по отношение на жалбоподателя П. А. В., за цитираното по – горе дисциплинарно обвинение са събрани и проверени достатъчно данни и доказателства, които обаче не обосновават несъмнен начин и категоричен извод именно той да е извършил вмененото му дисциплинарно нарушение.

По – горе в настоящото решение Съдът цитира диспозитива на дисциплинарното обвинение, така както е дефиниран на няколко места в Заповед № 513з-183/10.01.2024 г., издадена от директора на СДВР, а именно:

- „...полицай П. А. В. е извършил **деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата, както следва: на 16.11.2023 г. в [населено място], пред заведение „Гироленд“ на [улица], срещу градинката „С. С.“ упражнил физическо насилие, изразяващо се в нанасяне на удар с ръка в областта на главата на едно от задържаните лица, изведени от заведението; нанася множество удари с палка и удар с крак на лице, паднало на земята в заведението до спортната палата „Бар 75“, намиращо се на [улица]; в конкретния случай дисциплинарно-разследваният полицейски служител по време на изпълнението на служебните си задължения е използвал безспорно физическа сила и помощни средства, без това да е било необходимо, още повече това да е било абсолютно необходимо каквото е изискването на чл. 85, ал. 1 от ЗМВР; видно е, че лицето е повалено на земята, не оказва съпротива, а и на помощ се притичват достатъчен брой служители на МВР, които евентуално биха**

взели отношение; водещ принцип при осъществяване дейността на МВР, съобразно чл. 3, ал. 1, т. 2 ЗМВР, е зачитане и гарантиране на правата и свободите на гражданите и тяхното достойнство; същевременно опазването на човешкото здраве, живот и достойнство е висш морален принцип и представлява ясен критерий при даване на оценка за конкретно човешко поведение; особено чувствителни са обществените реакции, когато нарушителите на тези принципи са служители с полицейски правомощия, призвани да защитават правата и свободите на гражданите, да предотвратяват и противодействат на обществено опасни деяния при стриктно спазване на закона“;

- с действията си, изразяващи се в използване на физическа сила спрямо граждани без наличието на каквото и да е правно основание за това, които са в нарушение на етичните норми за поведение на държавните служители в МВР, и са уронващи престижа на институцията МВР, младши инспектор П. В. с извършил тежко нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 4 от ЗМВР „неспазване на правилата на етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР“, съставомерно по чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР „деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата“, за което се налага дисциплинарно наказание „уволнение“.

Видно е, че ясно са обозначени две деяния, извършени на различни места - пред заведение „Гироленд“ и пред „Бар 75“, очевидно срещу различни физически лица, но това не означава че наложеното дисциплинарно наказание нарушава забраната, установена с нормата на чл. 197, ал. 2 ЗМВР и не е съобразно с ал. 3, както се счита от адвоката на оспорващия. Според нормата, „за едно и също дисциплинарно нарушение може да се наложи само едно дисциплинарно наказание“. Ал. 3 на чл. 197 постановява, че „на държавен служител, който е извършил две едновременно установени нарушения на служебната дисциплина, наказващият орган, след като определи наказание за всяко, може да наложи: 1. по-тежкото от определените наказания, когато за санкционирането на нарушенията са предвидени различни по вид дисциплинарни наказания; 2. едно общо наказание за максимално предвидения от закона срок, когато за санкционирането на нарушенията са предвидени еднакви по вид наказания“.

В цитираните обвинителни диспозитиви обаче, освен датата 16.11.2023 г. и двете локации, на които се твърди П. В. да е извършил дисциплинарно нарушение, не е посочено конкретно времето, когато са извършени двете отделни деяния. Ангажирането с конкретно време (период) е необходимо, с оглед процесуалното съответствие на заповедта с изискванията за форма (арг. чл. 210, ал. 1 ЗМВР), което означава, че процесната не отговаря на това изискване. В случая този порок директно (пряко) се отразява на възможността В. да разбере дисциплинарното обвинение и да се защити адекватно. Посочване на времето е от съществено значение за установяване и доказване от страна на дисциплинарна наказващия орган, на основните спорни факти – извършено ли е

дисциплинарно нарушение; извършено ли е от П. В. виновно. Объркването и неяснотите се подсилват от обстоятелството, че в заповедта са възпроизведени множество видеозаписи, съдържащи се в отделни файлове, заснети в различни времеви периоди от различни камери, позиционирани на различни места. Записите са коментирани от други полицейски служители, на които се позовава ответникът, за да докаже обвинителната си теза, но само полицай И. Г. (коректно признато от ответника в заповедта) е заявил (л. 154), че е разпознал и жалбоподателя П. В. на запис стоп-кадр в 17:11:13. От това твърдение не следва автоматично (предвид дисциплинарното обвинение), че именно в този час П. В., намирайки се на неидентифицирано място е: бил „*пред заведение „Гироленд” на [улица], срещу градинката „С. С.”*; упражнил е физическо насилие, „*изразяващо се в нанасяне на удар с ръка в областта на главата на едно от задържаните лица, изведени от заведението*; нанасял „*множество удари с палка и удар с крак на лице, паднало на земята в заведението до спортната палата „Бар 75”, намиращо се на [улица]*. Макар в експертните справки да е посочено, по кое време са направени тези записи, това не освобождава дисциплинаронаказващия административен орган, излагайки обстоятелствата, които счита за доказани в тежест на служителя, да посочи конкретно времето когато е извършено нарушението. Заявеното на стр. 3 от заповедта (л. 44 от делото), че на два конкретни стоп-кадра, съответно в 20:13:29 часа и 2:02:05 часа „*се вижда служител с два карабинера*“, според Съда не изпълнява задължението по чл. 210, ал. 1 ЗМВР, понеже тезата за това, че само В. от полицайите е имал поставени карабинери е оборима и не е доказана по безспорен начин. Разпитаните в съдебно заседание свидетели (протокол на л. 274) К. Бр. Ш. и В. Г. И. – колеги на жалбоподателя твърдят поотделно, че: сам В. предложил да си свалят карабинерите, за да не бъдат дърпани от протестиращи, и той също си свалил карабинерите; не са го видели да употребява физическа сила и не е влизал в бара (има се предвид „Бар 75“. От страна на ответника, в условията на насрещно доказване на бяха ангажирани доказателства за обратното.

Последните мотиви не се опровергават от факта, че на стр. 17 от оспорената заповед (л. 51 от делото, абзац втори, горе) ответникът се е ангажирал и със следното твърдение (цитат): „*Във връзка с горното видно от експертна справка ф-40/2023 г. с рег. № 513ек-6283/05.12.2023 г. в т. 8.1.2. са анализирани точно тези кадри показани на служителите от 03 сектор, в това число и на И. Г.. Подредбата на служителите в изградения кордон съвпада с посоченото от И. Г. в сведението си. Именно в тези кадри е заснето лицето на полицейски служител, без поставена каска на главата, който е разпознат от Г. като П. В.. Именно там на заснетите кадри е видно, че върху полицейска униформа и тактическо оборудване, с надпис „Полиция“ на горната част на гърдите в дясно на П. В. са поставени два карабинера от сив/бял метал отпред на тялото в областта на гърдите. От извършения анализ на следващите описани кадри, съдържащи полицейско насилие, наличието на*

поставени два карабинера от сив/бял метал отпред на тялото в областта на гърдите върху полицейската униформа на заснетия служител съвпадат по място и разположение върху дрехата като заснети на кадрите, при които е разпознат П. В. от И. Г.“. Доводите и доказателствата на които се позовава ответникът, сравнявайки ръста на група полицаи, сред които и П. В., както и наличието/липсата на поставени върху униформеното им облекло метални карабинери по същество представляват оборима презумпция, че именно той е автор на вменените му деяния. Касае се за множество косвени доказателства, които сам ответникът е заявил да е анализирал „по метода на изключването“, за да достигне до извода за виновност на жалбоподателя. Анализът им и обвинителната теза на пръв поглед звучат убедително и според Съда П. А. В. вероятно е упражнил физическа сила спрямо граждани, но това не се доказва от ответника по убедителен и еднозначен начин. Многобройните косвени доказателства не сочат на извод в този смисъл, още повече, че идентифицирането на В. на отделни кадри не е обвързано с конкретно време. В оспорената заповед се споменава за задържани лица (протестиращи), като са представени пред Съда писмени доказателства в тази връзка (л.л. 230242). Независимо от това ответникът не се ангажира да идентифицира конкретните лица, върху които В.: *„срещу градинката „С. С.“ е упражнил физическо насилие, изразяващо се в нанасяне на удар с ръка в областта на главата на едно от задържаните лица, изведени от заведението; нанасял „множество удари с палка и удар с крак на лице, паднало на земята в заведението до спортната палата „Бар 75“, намиращо се на [улица].* В тази връзка не са изложени, съответно не е подкрепено с доказателства и мотиви, защо е прието, че В. е използвал *„физическа сила спрямо граждани без наличието на каквото и да е правно основание за това, които са в нарушение на етичните норми за поведение на държавните служители в МВР, и са уронващи престижа на институцията МВР“*. Не е обсъдено и анализирано поведението на лица, заснети на процесните кадри от видеозаписи. Експертите, изследвали видеозаписите също не са се ангажирали да твърдят, че са разпознали именно П. В. на кадри, съдържащи данни за осъществено физическо насилие от страна на полицаи. Уместно адвокатът – пълномощник на жалбоподателя отбелязва в писмената си защита, че: визуалното сравняване ръста (височината) на отделните полицейски служители, идентифицирани като група на отделни видеозаписи е субективно и не може да служи като доказателство за авторството на вменените деяния.

Разпоредбата на чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР дефинира като дисциплинарно нарушение и неспазване правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. В чл. 203, ал. 1 с.з. са изброени изчерпателно тежките нарушения на служебната дисциплина, за извършването на които задължително се налага дисциплинарно наказание „уволнение“. Сред тях е и това по т. 13 – *„деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата“*.

Фактическият състав на нормата изисква от обективна и от субективна страна наличие на извършено деяние (действие или бездействие), което да е несъвместимо с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, но и да уронва престижа на службата. Правилата за етично поведение на държавните служители в МВР са регламентирани с Етичния кодекс за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи. Задължение на дисциплинарнонаказващият орган е да установи и докаже, посредством всички допустими доказателствени средства извършване от полицейски служител на деяние, което да съответства от обективна и от субективна страна на нормата, на чл. 203, ал. 1, т. 13, вр. чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР. Настоящият съдебен състав категорично приема, че в процесния случай ответникът не е изпълнил успешно това задължение. Според диспозитива на Тълкувателно постановление № 3/07.06.2007 г. на Общото събрание на съдиите от ВАС, по т. д. № 4/2007 г., съобразено с това, че нормата на чл. 239, ал. 1, т. 5 ЗМВР (отменен) е идентична с процесната норма на чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР, дисциплинарно наказание „уволнение“ се налага „за поведение, несъвместимо с морала, което уронва престижа на службата“, т.е. - за „деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата“. Държавната служба в МВР, предвид специфичния характер на дейността, очертана в ЗМВР определя по – специалния статута на служителите. Непосредствено отношение имат и етичните правила, очертани в Етичния кодекс, които определят общи правила за поведение на държавния служител, насочено към опазване доброто име на институцията, посредством стриктно и безпристрастно изпълнение на професионалните задачи, незлоупотребяване с правомощията. Процесната Заповед № 513з-183/10.01.2024 г., предвид изложените по – горе мотиви не доказва несъмнено, че П. А. В. е осъществил от обективна и субективна страна фактическият състав на чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР, вр. цитираните в нея норми от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. В заповедта не са изложени данни и не се твърди вмененото поведение конкретно на П. В. да е станало публично известно, чрез публикуване на видеозаписи. С други думи не се доказва той да е бил разпознат от записите и името му да е споменавано публично, като по този начин е накърнил лично той авторитета на институцията МВР. Заповедта е издадена от компетентен административен орган и в сроковете по чл. 195, ал. 2 ЗМВР, но не съответства изцяло на изискванията за форма и съдържание, регламентирани с чл. 210, ал. 1 ЗМВР, включително относно ясно и конкретно описание на вмененото нарушение. Недоказването по убедителен и несъмнен начин на предявеното дисциплинарно обвинение определя заповедта като несъобразена с изискванията на материалноправните и процесуални норми на специалния закон. Заповед № 513з-183/10.01.2024 г., издадена от директора на СДВР подлежи на отмяна, на основание чл. 146, т.т. 2, 4, вр чл. 168, ал. 1 АПК. При този изход на съдебния спор ответникът дължи да възстанови на оспорващия

разноските за държавна такса от 10 лева и за адвокатско възнаграждение, в размер на 950 лева, което, с оглед фактическата и правна сложност на делото, и чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет Съдът не намира за прекомерно високо.

Водим от гореизложените мотиви и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата, вх. № 3439/26.01.2024 г. от адвокат В. С., като пълномощник на П. А. В. издадената от директора на Столична дирекция на Министерство на вътрешните работи ЗАПОВЕД № 513з-183/10.01.2024 г., с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение на длъжността „старши полицай“ в 02 Група на 03 Сектор, Отдел „Специализирани полицейски сили“, в същата дирекция.

ОСЪЖДА Столична дирекция на Министерство на вътрешните работи да възстанови на П. А. В. – ЕГН: [ЕГН] разноските за водене на делото и възнаграждението за адвокат, в размер на общо 960 лв. (деветстотин и шестдесет лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

